

PSYCHÓZA

do naha

Zavazuji se věnovat 50% z honoráře této knihy na Mezinárodní Červený Kříž.

Zakoupením této knihy neuděláte

Jen dobrý skutek, ale patrně můžete někomu zachránit Život!

Kniha není určena pro děti a mladistvé!

18+

DOMAS PELLEP

MarcDlle 018

ALL rights are reserved by

Tomáš Peller

PSYCHÓZA DONAHA

**Neexistuje jiná rozumná forma výchovy než
být příkladem. Nelze-li jinak, tedy
odstrašujícím.**

Albert Einstein

**Věnováno památce mé maminky
Jaroslavy in memoriam**

**Obrovské poděkování mé ženě
za podporu, pochopení,
a za každý den s ní.
Bez ní by tato kniha
nikdy nevznikla.
Děkuji, lásko.**

Úvod

Dostala se vám, milí čtenáři, do rukou kniha „Psychóza donaha“. Jedná se o pravdivý příběh ze života o mé psychóze a o strašlivé tragédii, jíž jsem se dopustil během nemoci, když jsem byl pod vlivem marihuany. Stejně tak to je o druhé šanci žít. Titul nese daný název z jednoduchého důvodu: na těchto stránkách se autenticky odhalím, půjdu zcela donaha, a to jak do nahoty fyzické, tak do nahoty duševní. Kniha „Psychóza donaha“ vznikla jako překlad mé původní knižní výpovědi v anglickém jazyce, tedy na základě knihy „Second king of nothing,“ kde se přiznávám a autenticky popisuji své dětství, potíže se sexualitou, život v Americe, drogy, psychotické myšlení, americké vězení, život bezdomovce v Londýně, strašlivou tragédii, pobyt ve vazbě, uzavřené oddělení psychiatrické léčebny, výčitky svědomí, plánování sebevraždy...V knize rovněž přiblížím své sny, cíle, přání, novou šanci života. Taktéž nabízím ukázkou mých obrazů, grafiky či básní.

V současnosti se mnohé změnilo. Dnes už nejsem na sebe hrdý. Nemyslím si, že jsem geniální a slavný. Ve své mysli již nesoupeřím s Georgem Busem, Madonnou či Eminemem. Nehledám v médiích, ani jinde, jejich odpovědi na mé dotazy. Vše nemocné, psychotické odeznělo. Zase stojím pevně nohama na zemi, tváří v tvář svému svědomí. Tomu především. Co se týče otázky sebeodhalení vám, čtenáři? Otevřenost, autenticita?! Ano, byť mnohdy je mi samotnému ze sebe a svého nitra, které zde chci odhalit, na blití. Stále již při mně stojí mé svědomí, které

komentuje a připomíná, a to mnohdy bolí. Někde v televizi jsem slyšel, že odhalení vlastní životní pouti v pravdě a otevřenosti může autor jen posmrtně...Vezmu na sebe dané riziko. Ona kniha může dát mému životu nějaký smysl. Třeba to někomu pomůže se sexuální orientací, neboť se není za co stydět. Ale spíše bych byl rád, kdybych jednoho dne dostal email, pár řádků, na kterých by stálo: „Díky tobě a tvé knize jsem přestal brát.“

Intro

Hello

I'm marcelle, androgyne. And one day I decided to save to world. actually I know that I can't. People be always silly and fight each other.

But it's worth of the shot. Because when one day you realize that you're dieing. And you can't survive this life. You have to face it and ask yourself, why God made us when we'll die anyway. Theres no one reason! So I found the reason of life to safe someone. Because when you safe someone he/she safe you.

So I put the logo of rED cROSS in my name. because when you'll say "hey this guy is crazy, he need a help !" I'm saying...theres more guys who need help more then me. Enjoy your life that's what I do. Now have a seat and have a fun.

thanx m

Foto: „sekond king of nothing“.

MYŠLENÍ, POCITY, VNÍMÁNÍ SAMA SEBE POD VLIVEM PSYCHÓZY

Ahoj. Jsem Marcell androgyn, což znamená napůl muž, napůl žena. Jméno Marcell je určitým pojmenováním, přezdívkou, chcete-li, a je to jediná lež v mé knize. Čistá fantazie. Ve skutečnosti jsem Tomáš, pro mou mámu Tomino. Stále jsem nedokázal najít smysl života, svou identitu, natož sexuální orientaci. Pouze jsem byl přesvědčen a rozhodnut, že jednoho dne musím zachránit svět. Díky této ideji jsem způsobil strašlivou tragédii. Dnes vím, že zachránit svět není v mé moci ani v moci žádného jedince. Lidé budou stále hloupí a nadále budou bojovat každý s každým. Ale má to cenu alespoň zkusit. Když jednoho dne zjistíš, že umíráš a že nemůžeš přežít tenhle život, máš potřebu se tomu postavit čelem a zeptat se sám sebe: „Proč nás Bůh stvořil, když stejně zemřeme?“ Neexistuje důvod. Já tedy našel onen životní smysl a poslání v tom někomu zachránit život. A kdo oním vyvoleným měl být? Dozvíte se v následujících kapitolách. Myslel jsem, že když se mi podaří dotyčného zachránit, on či ona dá mému životu smysl.

Proto jsem dal logo Červeného kříže za své jméno. Jakmile někdo z Vás řekne: „Hele, tenhle chlap je blázen a potřebuje pomoc,“ logo za jménem znamená – tam je více lidí, kteří opravdu potřebují pomoc, a to mnohem více než já. Nazývám to *revoluce evoluce v umění*. Maluji obrazy a každých padesát procent z prodeje mého obrazu je zasláno na Červený kříž. Tímto krokem

uspokojuji potřebu a touhu být lepším člověkem, pomáhat druhým a zachránit svět.

MÉ ONEMOCNĚNÍ, DIAGNÓZA TOXICKÉ PSYCHÓZY ČI SCHIZOAFEKTIVNÍ PORUCHY?

Toxická psychóza

Psychotická porucha vyvolaná zneužíváním psychotropních látek. Vyskytuje se typicky po psychostimulanciích (nejčastěji jde o paranoidní syndrom) a halucinogenech. Klinický obraz toxické psychózy je velmi podobný schizofrenii, odlišení je možné obvykle jen na základě anamnestických údajů a průběhu. Při závažnějším průběhu toxické psychózy může být jedinec nebezpečný sám sobě i okolí. V tomto případě bývá nezbytná hospitalizace na psychiatrickém oddělení. Zpravidla záleží na aktuálním stavu nemocného. Chybí-li kontakt s realitou, jsou-li přítomny sebevražedné myšlenky a halucinace, není vyhnutí. Toxická psychóza mnohdy odeznívá spontánně, bez potřeby medikace. Je však důležitá psychoterapeutická nebo poradenská podpora. Ve slangu uživatelů drog se různé formy toxické psychózy označují jako „bad trip“, někdy „stíha“.

Toto závažné duševní onemocnění vzniká plíživě, pozvolna. Až po čase příjemného „braní“ si člověk uvědomí, že se něco změnilo: lidé si ho více všímají, mluví o něm, nakonec i dobří

kamarádi z tak soudržné a dobré drogové party se proti němu spikli. Tyto pocity vztahovačnosti jsou častější, hlubší, občas se objevují i zrakové či sluchové halucinace. Jedinec začíná ztrácet kontakt s realitou, je úzkostný, agresivně se brání nebo se dává na panický útěk před něčím, co se odehrává jen v jeho vlastní mysli. Takový jedinec se často cítí sklesle, nemůže se soustředit, nevěnuje se proto žádné smysluplné činnosti. Přejde-li akutní toxická psychóza do chronické fáze, člověku jakoby ubývá inteligence, motivace a další důležité kognitivní funkce, potřebné ke kvalitnímu spokojenému životu. V tomto okamžiku pak převažuje apatie, bezradnost a podobné pocity a emoce. V průběhu psychózy hrozí značné riziko sebevraždy.

Hlavní rysy toxické psychózy jsou:

- Zřetelné paranoidní domněnky, že klientovi chce někdo ublížit
- Zřetelná změna nálady
- Zrakové, sluchové a taktilní (hmatové) halucinace
- Mohou dominovat právě zrakové halucinace. U kokainu zpravidla převažují halucinace taktilní

(zdroj: internet, viz toxická psychóza)

Schizoafektivní poruchy

Epizodické poruchy, u níž jsou v popředí jak afektivní, tak schizofrenní příznaky, takže epizodu nemoci nelze oprávněně diagnostikovat ani jako schizofrenii, ani jako depresivní či manickou epizodu. Podle převažujících rysů afektivní složky je možné rozlišovat manický, depresivní a smíšený typ. Jak afektivní, tak schizofrenní příznaky se objevují během stejné epizody onemocnění (spíše současně nebo alespoň během několika dnů). Onemocnění se léčí medikací, zejména neuroleptiky. Značný význam má i psychoterapeutická podpora.

Diagnostická kritéria pro Schizoafektivní poruchu:

- Nepřetržité období onemocnění, v jehož průběhu se někdy vyskytuje buď Velká depresivní epizoda, Mánická epizoda nebo Smíšená epizoda souběžně s příznaky odpovídajícími pro Schizofrenii
- V průběhu stejného období onemocnění se vyskytovaly bludy nebo halucinace po dobu nejméně 2 týdnů bez přítomnosti převládajících příznaků poruchy nálady
- Příznaky, které splňují kritéria pro epizodu poruchy nálady, jsou přítomny podstatnou dobu z celkové doby trvání afektivního a reziduálního období nemoci
- Rušivé příznaky nejsou způsobeny přímým fyziologickým účinkem substance (např. návykové látky, léků) nebo somatickým stavem

(citováno: Z. Smolík: Duševní a behaviorální poruchy, Maxdorf, 2000)

MÉ DĚTSTVÍ, MOJE RODINA

Patrně není žádným tajemstvím, že jsem nikdy nebyl obyčejným klukem, vyrůstajícím v průměrné rodině. Má rodina byla přinejmenším zvláštní a já sám jsem v tom hrál nemalou roli. Rodiče se rozvedli ještě dříve, než jsem přišel na svět. Důvod vlastně neznám. Nikdy jsem neměl potřebu ani odvalu se nějak ptát, natož škemrat o vysvětlení jevů, které se u nás děly. Do doby mého narození má maminka tedy žila pouze s mou starší sestrou Marcelou. Za našeho tátu se máma znovu vdala v době, kdy jsem přišel na svět já. Prý abych nebyl „nemanželským parchantem,“ jak jsem slýchal od babičky, máminy matky. Jako dítě jsem o vztazích v rodině nijak zvlášť nepřemýšlel. Jednoduše jsem „tiše vyrůstal den po dni.“ Nějak zvlášť jsem nekomunikoval ani se svou o pět let starší sestrou, natož s rodiči či jinými příbuznými. Měl jsem svůj svět introverta, ve kterém jsem uctíval pouze mámu. Ta mne milovala a já ji. Uctíval jsem ji možná ze strachu, možná z čisté lásky. Byl jsem a jsem takovým mamánkem. Nevím, jak si vysvětlit své chování v dětství. Své povaze jsem nikdy nerozuměl. Proč jsem vlastně takový neobvyklý? Na to si asi nedokážu odpovědět. Říkáva se, že povahu dítěte formuje rodina, tedy výchova a vztahy v rodině.

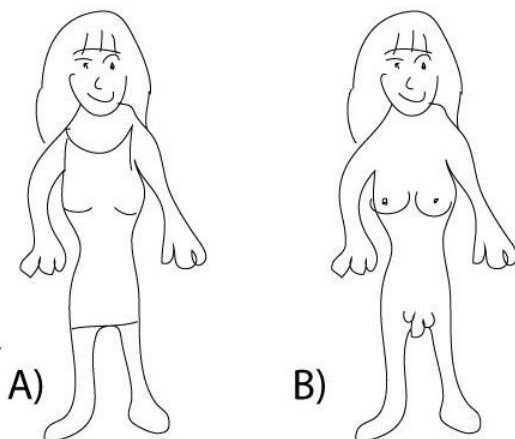
Pokud by rodina skutečně měla tak zásadní vliv na mou osobnost, pak se možná dá uvažovat a vysvětlit, proč jsem takový outsider. Naše vztahy v nejbližší rodině, i mezi vzdálenějšími příbuznými, byly na pováženou a dosti katastrofální. Rodiče z tátovy strany jsem ani pořádně neznal, neměli o nás zájem a

doslova nás zapírali. Pravdou je, že jsme chvíli během mého raného dětství žili u nich v domě. Každá rodina měla jedno patro. Zvláštní období. Moje babička pravidelně a s oblibou po nocích vyvolávala duchy. Věřila na ně. Nevím, co jí taková spiritualita přinášela, a zda se jí někdy skutečně podařilo setkat s duchy, či co to vlastně hledala. Už jako dítě jsem bábu, tak jsem jí říkal, vnímal jako záhadnou bytost, takovou spíše podivínskou, ale nikdy jsem se v ní nevzhlížel. Neměl jsem ji rád, byla zlá. Moje maminka ji nenáviděla a onou emocí averze očkovala i nás děti. Nerespektovala ji, myslím, že jí dokonce dělala naschvály. Vzpomínám si, že moje máma chtěla babi vystrašit. Bydleli jsme v prvním patře, ona pod námi. Máma jednou vzala zrcátko, úplně ji vidím, jak s ním u okna šaškuje, a spustila ho do spodního patra do okna babičky. Máma chtěla, aby se v něm zhlídla, aby viděla svůj zlý obraz. Mělo to být patrně poselství nějakého ducha.

Babička jednou záměrně, a velmi drsně, shodila mou sestru Marcelu ze schodů prvního patra. Tato událost se stala posledním impulsem pro to, aby se moji rodiče nadobro odstěhovali z babiččina domu. Vztahy se však neupravily, nadále to byly dvě rodiny, které nenašly ochotu se pozdravit, natož udržovat nějaké kontakty. Máma chodila na Městský národní výbor, plakala tam a prosila o bydlení. Vysvětlovala naši situaci. Když plakala máma, já se tam rozplakal vždy též. Úředníci nám tedy poskytli nový byt. Odstěhovali jsme se do činžovního domu v Tylově ulici, do bytu ve čtvrtém patře, který byl velmi prostorný a útulný. Táta miloval starožitnosti, takže odkupoval historický nábytek, kterým šlechtil náš dům. Máma se zase, až přehnaně, starala o pořádek a čistotu v bytě. Vždy bylo všude dokonale naklizené, skoro sterilní. Já měl ovšem často, zejména v pubertě, averzi k pořádku. Nesnášel jsem všude nažehlené ubrusy, ozdobičky apod. O to více mě to iritovalo,

když se máma snažila zasahovat do chodu v mém pokoji. Oponoval jsem jejímu smyslu pro pořádek. Ona však vždy zvítězila v našem nerovném boji. Často vyhrožovala: „Dokud budeš bydlet pod mou střechou, bude tady pořádek!“ Nemohla respektovat mé svobodné pubertální počínání ohledně úklidu v mém pokoji. Já měl nepořádek, ona jej vždy po mně stejně znovu uklidila. Ubrusy a další dekorace jednoduše nemohly chybět ani v mém klučičím pokoji.

S rodiči mámy jsme se jako rodina občas stýkali, avšak vztah mezi mou mámou a babičkou dosti jiskřil, a to až do podoby, že babička nechtěla svou dceru ani vidět. Nenávist byla vlastně oboustranná. Další vztahy byly dosti podobné. Hádky, výčitky, nenávist, a to jsem často zažíval i u nás doma. Já jsem však vždy byl tou tichou ovci v celé hře. Byl jsem vyděšený, ustrašený, neměl jsem svůj názor, tudíž jsem se nehádal či něco podobného. Vystačil jsem si se svým vlastním světem opředeným tajemstvím, nedůvěrou a úzkostí. Měl jsem strach, aby se má milovaná maminka nezlobila, a aby mi každé provinění odpustila. Pamatuji se, jak jsem se jednoho dne pokakal. Nebyl jsem tak malý, aby to bylo přípustné. S obrovským strachem jdu za mámou a sděluji jí: „Maminko, prosím, odpusť mi, já jsem se posral, nezlob se.“ Máma jen odvětila, že to přeci nevadí, že se to vypere. Já však nesl v sobě takový stud a strach, že máma neodpustí.

Asi v pěti letech kreslím tohle – oblečenou a nahou mámu. Chtěl jsem rodiče pobavit. Hrozně se smějí! A vysvětlují mi, že dívky nemají bambulu. To byl okamžik, kdy si poprvé uvědomuji, že nejsem dívka. Má nejoblíbenější hra v dětství je však stále na princezny a dívky, ženy různého věku. Stále mám nesmírnou zálibu v cross – dresingu. Nehraji si na doktory, abych u této hry dokázal poznat odlišnost pohlaví a uvědomil si to své. Ne, já jsem a cítím se být holčičkou, princeznou...

V mém raném školním období nacházím svou ženskou polovinu, uvědomuji si ji a dávám jí dokonce jméno. Nazývám ji Elle. Víím však, že ona je součástí mne, mé osoby, tedy Tomáše Pelleru. Tento jedinec, tedy má jedna polovina, patrně klučičí, byl vždy posera, nesmělý, především v dívčí společnosti. Ve škole jsem vynikal svými postřehy, bystrostí, nikdy jsem se neučil. Tedy nemusel. Učitelka mne stále chválila. Učení? Co to je? Proč? Všechno mi připadalo primitivní a taky nesmyslné. Nedával jsem ve škole pozor, místo toho jsem se válel po lavici a moje mysl byla daleko, daleko za zdmi školy.... Nikdy jsem ve škole neměl dobré

kamarády, přátele. Baval jsem se s „loosrama“, (tak se označují děti, které se od ostatních odlišují a většinou bývají šikanované). Moc jsem nemluvil, tudíž jsem si připadal dokonce horší než looseři okolo mě. Navíc jsem měl největší odstálé uši nejen ve třídě, ale v celém městě. Ve škole mi říkali „ufo“. Aby toho nebylo málo, byl jsem „poctěn“ vadou řeči – neuměl jsem vyslovit písmeno „ř“. V té době jsem už cross dresoval (cross dresing – převlékání do šatů opačného pohlaví). Nebyl nikdo, komu bych se mohl svěřit, říci, co cítím. Moje máma mne nechala téměř bez povšimnutí či komentáře nebo kritiky se převlékat do dívčích šatů. Myslela si, že z toho jednoduše vyrostu. Nikdy jsem nehrál fotbal a chlapecké hry. Vždy jsem měl mladší kamarády. Starší věk mi dodával pocit jistoty. Nikdy jsem nemutoval, ve třinácti letech jsem neměl žádné ochlupení na těle s velkými bradavkami jako ostatní kluci. A vlastnil jsem nejmenšího pind'oura v okolí. Takto jsem si měl začít hledat holku? Nemožné! Zcela vyloučená věc. Tak jsem našel znovu děvče uvnitř sebe samotného. Zcela pro mě logická úvaha. Ona si zkoušela každický kousek oblečení, šatičky, které měly moje sestra a máma. Též onanovala pomocí polštáře. Jsem si téměř jistý, že máma i sestra o mých zálibách a činech věděly. Tušily, ale mlčely. Vzpomínám si na svůj první orgasmus. Byl jsem strašlivě vystrašený, neboť kamarád tvrdil, že to trochu bolí, ale že je to příjemný. Příjemné? Možná. Bolí to však hrozně.... Bolí, bolí. Bylo to v červených saténových šatičkách ještě z období dětství mé mámy.

Na vyšším stupni ZŠ můj školní průměr hluboce klesal. Dokonce jsem dosáhl sedmi čtyřek na vysvědčení. Když se mě ve čtrnácti letech ptali, čím bych chtěl být, nebyl jsem schopen odpovědět. Zejména jsem nikdy nechtěl opustit rodné město, a hlavně svou mámu. Daleko z její náruče, to bylo pro mne

nepředstavitelné. Proto jsem nastoupil na učiliště ve svém městě a vyučil se zedníkem.

Roky utíkaly.... Bylo mi dvacet. Jednoho dne jsem ztratil panictví, ve dvaceti s patnáctiletou dívkou, sestrou kamaráda Míry, Martinou. Byla do mě zcela zblázněná. Nelíbila se mi, ale viděla ve mně boha, a to mi dělalo dobře. Navíc byla též zatím panna. Ve dvaceti letech s patnáctkou! Byl jsem přesvědčen, že mám malé péro, tak možná proto. Při onom aktu jsem byl šťastný, že můj malý penis nebude poměřován. Bylo to fakt ale hrozné a bolestivé. Faktem byl ulehčující pocit, že již nejsem panic.

Foto: „sekond king of nothing“.

(Rozdíl mezi mnou a jím je ve věděni: „S malým pind'ourem vypadají koule větší!“. V Americe existuje pojem“ YOU'VE GOT BALLS – TY MÁŠ KOULE“. Je to věta chlapů, a projevuje se tím uznání, znamená to, že máš kuráž, odvalu. Omlouvám se za toto foto. Bylo to přiznání k malému mužství (13 cm), před celým světem. A mám kuráž to přiznat, stejně tak, neodmítat svoji ženskou stranu!

Martina nebyla mou poslední dívkou. Dále jsem měl několik vztahů. Vážnějších i méně vážných. Nikdy jsem se s těmi dívkami necítil zcela šťasten a nebyl do nich úplně blázen, zcela zamilovaný. V jakémkoliv vztahu byl obvykle největším problémem sex. Nikdy jsem nebyl žádný kanec, neměl jsem potřebu s nimi pravidelně a často souložit. Obvykle se se mnou z právě tohoto důvodu rozcházely. Jednou jsem však potkal zajímavou dívku. Bylo to chvíli poté, kdy jsem se rozešel s bývalou přítelkyní Veronikou, se kterou jsem žil v Praze. To bylo v době, kdy jsem pracoval v pražském klubu Lávká jako krupiéř. Bylo mi 24 let, jí o rok méně. Viděl jsem ji, jak tancuje v onom klubu u tyče. Připadala mi zajímavá. Myslel jsem si, že je prostitutka nebo tak něco, byla spontánní, to mi imponovalo. Řekl jsem si, že by to s ní šlo. Jednou jsem za ní šel a chtěl ji pozvat na kávu. Dal jsem jí své telefonní číslo, aby mi případně zavolala. Říkal jsem jí Mrňousek. To jsem o Mrňouskovi ještě nic nevěděl. Přijel jsem z práce domů do Litoměřic k mámě. V tom okamžiku mi někdo volá. Byl to Mrňousek a chce si se mnou dát schůzku. Přijímá pozvání na slíbenou kávu. Setkali jsme se tedy v centru Prahy. Přichází drobná skromná dívka, nenalíčená, s velkými brejličkami, typická intelektuálka. Je k nepoznání ve vztahu s Mrňouskem, kterého znám z klubu. Je to však samozřejmě ona, pouze ve všedním oblečení a vzezření. V jedné kavárně si dáváme kávu a povídáme

si. Svěřuje se mi, že studuje v Praze Vysokou školu ekonomickou a na Lávce si pouze přivydělává. Prý musí hodně šetřit. Vykládá a náhle si vyhrnula rukávy u své halenky. Co nevidím? Na rukou má černé výrazné a dlouhé chlupy. Nevěřím svým očím. Je mi to u dívky trochu proti mysli. Mrňousek mě nijak sexuálně nepřitahuje. Není to to děvče, které jsem potkal v klubu Lávka. Je to prostě studentka. S Mrňouskem jsme se však stali velmi dobrými přáteli. Vzpomínám si na situaci, kdy chci jít na toaletu v jedné kavárně. Ona má stejnou potřebu. Říkám jí, že se na dámských platí 2Kč. Poctivě hledá ona skromná dívka v kabelce dvoukorunu. Šmátrá, přehazuje věci ve své kabelce, až spokojeně konečně najde potřebnou dvoukorunu. Nepochopila, že si z ní dělám legraci. Samozřejmě jsou dámské toalety v kavárně zdarma. Chybí jí smysl pro humor. Byla ale tak roztomilá, když poctivě hledala mince ve své tašce. Setkáváme se ještě několikrát. Jednou mi říká, že má sestru v Kalifornii a že za ní jede na prázdniny. Ptá se, zda bych nechtěl jet s ní na tři měsíce. Bez váhání přitakám a snažím se vyřídit vše potřebné. Amerika byla vždy mým snem. Mrňousek je skvělým člověkem. Má úžasné vlastnosti a je nesmírně chytrá a strašně precizní. Za mnoho jí děkuji.... Velmi mi pomohla. S Mrňouskem jsme žili střídavě jako pár i jako přátelé přibližně osm let, a to včetně společného pobytu v USA, kam se provdala.

Vzpomínám si na období, kdy mi bylo pět let. Probudil jsem se v pyžamu své sestry, neboť jsme obvykle dědili po starších dětech. Přál jsem si být dívkou. Rád jsem si hrál s panenkami nebo na princezny. Nezdálo se mi to vůbec divné. Vždyť mi bylo sotva pět let! Moje sestra Marcela byla o pět let starší. Její jméno mělo být mým jménem. Mám k němu zvláštní vztah a toto jméno je pro mne významné. V době, kdy jsem našel sám sebe, přijal a přivlastnil

jsem si ono jméno zpět. Vylepšil jsem jej o jedno L. na Marcell, dvojité L je použité z mého příjmení Peller. Marcell používám i jako pseudonym na všech svých obrazech. Máma mi vždy tvrdila, že ono jméno měli připraveno pro kluka, ale narodila se sestra, takže to pochopitelně byla Marcela.

Se sestrou jsme se hodně rvali a nikdy jsme si nebyli příliš blízcí. Asi jako každý brácha se sestrou. Možná přeci jen náš nedůvěrný vztah byl spíše mou chybou. Nikdy jsem nebyl příliš otevřený, neměl žádné sebevědomí, stále jsem měl potřebu něco tajit a skrývat. Zejména tedy svůj cross dressing. Sestra se neustále dostávala do konfliktu s naší mámou. Hodně se hádaly a máma ji musela „třískat jako žito“. Jednou o ni zlomila vařečku. Já jsem nebyl nikdy bit. Máma mne milovala, byl jsem její „zlato,“ jak tvrdila. Říkala mi *Tomino*. Sestra v pubertě hodně mámě vyčítala, že nás nenutila se učit, být zodpovědný a aktivní ve vztahu ke vzdělání.

Bylo to jednoduché. Máma se ptala: „Máte nějaký úkoly?“ Já odpověděl: „Ne.“ Máma zase: „Jak to, jak je to možný?“ Řekl jsem jen, že nevím. Máma jen: „Ok“. Též jsem se naučil její podpis, abych nemusel nechávat vše podepisovat rodiči, a úkoly jsem dělal zpravidla ve škole. Podvod, ale proč ne.

Sestra se snažila co nejdříve dostat z dohledu a kontroly mámy. V osmnácti letech se odstěhovala, žila s přítelem. S ním za nějakou dobu otěhotněla. O dítěti však ve svém věku nechtěla ani slyšet. Rozhodla se jít na interrupci. Máma tehdy prosila, naléhala, ať si to sestra rozmyslí, že jednou může litovat.... Marcela si však tvrdě stála za svým. Dítě se tedy nikdy nenarodilo. A má sestra dál žila s různými partnery, pryč od své matky. Po určitém čase se sestra vdala. Moc o tom aktu nevím. Byla to takzvaně pouze její svatba.

Máma nebyla pozvána a já byl ve Státech. Důvod je patrně dedukovatelný. Je pravdou, že po sestřině odchodu, ani dnes, o ní moc nevím. Náš vztah je ambivalentní, asi složitý. Vím pouze, že se sestra se svým manželem odstěhovala do Anglie, kde žije dodnes. V Anglii vystudovala školu, která ji zajímala, splnila si snad sen o vzdělání, což mámě nesmírně v minulosti vyčítala. Snad se má Marcela dobře. Žije životem podle svých představ a možností, je stále vdaná a stále bezdětná.

Máma měla pouze základní vzdělání. Pracovala jako dělnice a vždy velmi tvrdě. Maminku jsem ale neskutečně miloval. Nyní už nežije. Zemřela bohužel 4. 5. 2007 ve svých 60 letech. Ona mě v mnohém podporovala, byť mnohdy nevědomě, a její láska ke mně byla vždy čistá. Umývala mi záda ještě v mých třiceti letech a jen ona věděla a uměla mě tak příjemně lochtat na zádech. Je pravdou, že se mě a asi i mou sestru Marcelu snažila příliš izolovat od našeho táty. Stále nosím v povědomí věty, jako: „Děti, s tatínkem se nebavíme, táta je zlý...“ Domnívám se, že jsem neměl šanci vnímat potřebný mužský vzor, idol. Snad i zde jsou kořeny mých pozdějších potíží s autoritami a neschopnost se nějak prosadit, získat potřebnou sebedůvěru, sebehodnotu a patrně i vlastní identitu. Pravidelně jsem slýchával a byl jsem vychováván v přesvědčení, že je lepší „nikam se nehrnout“, neboť nikde nikdo na mne nečeká, tak jako „kdo nic nedělá, nic nezkazí“ či „co tomu řeknou lidi“, raději mlčet a nikdy neprezentovat nic svého, žádné myšlenky, žádné činy“

Můj táta byl velký pijan. Dnes již nežije. Zemřel na rakovinu plic v roce 1994, ve svých pouhých 54 letech. Táta pracoval jako malíř pokojů a každý den po práci pil hodně alkoholu, přesněji piva. Na svou zálibu si však vždy vydělával „melouchy.“ Rodině,

tedy mámě, vždy dával všechny peníze z malování na naše živobytí. Velký pijan přicházel pravidelně každý pátek a sobotu „totálně namol.“ Přišel, něco snědl a agresivně na mámu naléhal, aby s ním souložila. Jakmile chtěl sex, v tu chvíli jsem jej nenáviděl. Vzpomínám si, jak jsem, jako dítě, vždy očekával jeho příchod. Bývalo kolem jedenácté hodiny, to se v hospodě zavíralo. Uschovával jsem v kapsičce nebo pod pyžamem malý nůž, takovou rybičku, na obranu maminky. Pokaždé se hrozně hádali a někdy i prali. Máma útočila na tátu a vykřikovala: „Jsi prase, odporný, nech mě být, nenávidím tě.“ Sex již v dětství začal pro mne být jevem nechutným, odporným, ošklivým, nečistým. Bléééééééééé. Bránil jsem svou maminku. V budoucnu jsem se sexem měl spjatý stejné myšlenky, představy a pocity.

Hluboce uvnitř mé duše jsem tátovi odpustil. Věděl jsem, že je dobrým tátou. Nikdy jsem mu však neřekl: „Tati, miluji tě a nikdy jsem mu nepoděkoval.“ Nestihl jsem to, neměl jsem odvahu. Tati, děkuju!